

[Arne Melchior]

kommer til afstemning, hvorved vi altså håber, at alle, der interesserer sig for sagen, også vil interessere sig for den stemmeforklaring, der hermed er afgivet.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil først sige til hr. Arne Melchior, at det desværre ikke er rigtigt, at det vil gå bedre i de kommende år. Hvis hr. Arne Melchior – og det er ikke sagt spøtsk – havde fulgt den gennemgang, jeg lavede af det, der ligger nu til FN-planen, og som regeringen sandsynligvis kommer til at overtage snart, så ville hr. Arne Melchior kunne se, at det går værre. Det er ganske dramatiske ting, der skal ske, hvis vi bare skal stabilisere niveauet. Så hvis der er alvor bag ordene om, at miljøet betyder noget, er det mere dramatiske initiativer, der skal tages, end det, der er forelagt for os nu.

Til denne forespørgsel vil jeg sige, at vi har jo da fra SF's side sagt, at vi mener, at regeringens energihandlingsplan er noget af det bedre, vi har set. Det har været en lille smule svært at opdage, i hvilket omfang den kunne leve op til den ambitiøse målsætning, som jeg nu på energiministerens svar her i dag kunne høre der var, nemlig Torontomålsætningen. Det er helt åbenlyst, at trafikministerens handlingsplan ikke bare ikke kan, men slet ikke kan, og jeg er ikke klar over, om energiministerens plan er så god, at den også kan kompensere for de negative virkninger af trafikministerens plan i denne sammenhæng. Det har jeg ikke fået svar på.

Jeg går ud fra, at grunden til, at man ikke vil stemme for vores dagsorden, er, at det kan man ikke, fordi man ikke kan leve op til den. Jeg går ud fra, at det er grunden, ellers kan jeg ikke se, hvorfor man ikke kunne stemme for den. Den er da rimelig uskyldig ud fra de planer, der foreligger. Der er ikke ondsksfulde angreb på hverken den ene eller den anden bro eller sådan noget i den. Der er faktisk en understregning af målsætninger, og jeg er meget glad for at høre, at det er Torontomålsætningen. Jeg vil tage det til mig som en skærpet målsætning, så det vil være den del af vores, der er opfyldt. Jeg kan ikke høre, om der er omgående initiativer, for jeg mener ikke – heller ikke med de ting, der er vedtaget herinde i dag – at vi er fremme ved omgående reduktioner af CO₂-emissionerne.

Vi prøvede i går at snakke om, om vi kunne lave en dagsorden, der bare skulle gå på, at man

skulle samordne de to handlingsplaner og få forelagt initiativerne, som kunne virkeliggøre dem, og vi bad om at se det til november. Det blev der sagt nej til, og det kan jeg ikke begribe. Det må være, fordi man ikke kan leve op til dem, for ellers var der da ingen grund til at sige nej til det og bare remse de ting op, man allerede har vedtaget. Det er ikke for at kritisere energiministerens handlingsplan og for den sags skyld heller ikke for at kritisere trafikministerens blomsterbuket, men fordi jeg er dybt skeptisk over for den vilje til handling, der måske ikke ligger bag.

Den sidste bemærkning, jeg vil komme med nu, er et par ord om kernekraften. Jeg har lige været sammen med tre andre medlemmer af Folketinget til en miljøkonference, som det amerikanske senat holdt her i slutningen af april/begyndelsen af maj. Her så vi blandt mange andre ting også nogle af de overvejelser, der var omkring kernekraften, og det viser sig, at det er en af de mest kostbare måder at reducere CO₂-emissionerne på. Jeg ved godt, at det er a-kraftlobbyen, der har kørt de mest hektiske kampagner omkring CO₂, men det er til gengæld ikke dem, der har de bedste bud på, hvad man gør ved det. Det er en meget, meget dyr måde at reducere det på, og det vil sige, at det vil kræve en hel masse anden aktivitet, hvis man skal have det til at lykkes. Vi kan da også se, at man ingen steder i verden, hvor man anvender kernekraft, samtidig er indstillet på et samfund med nedadgående CO₂-emissioner, så det modarbejder næsten pr. struktur hinanden.

Jeg vil beklage, at vi ikke er kommet længere, og jeg kan love Folketinget, at det ikke bliver sidste gang, heller ikke i nær fremtid, at man hører fra Socialistisk Folkeparti i disse sager, for vi mener stadig væk, at de er så alarmerende alvorlige, som også regeringen kan sige, når den kun skal skitsere, hvor problemerne er. Vi mener altså, at der skal sættes konkrete handlinger bag, og vi kan ikke længere blive ved at have planer, der lover, at der engang kommer planer, som engang vil udmønte noget af det, som man måske engang vil overveje at gøre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Jeg skal udsætte afstemningen til mødet tirsdag den 22. maj.